

Навіны РУП «Белпошта»

1 верасня 2021 года міністр сувязі і інфарматызацыі Рэспублікі Беларусь Канстанцін Шульган наведваў вучэбна-педагагічны комплекс «дзіцячы сад — пачатковая школа» в. Броўкі, што знаходзіцца ў вёсцы Броўкі Мінскага раёна.

Канстанцін Канстанцінавіч сумесна з дырэктарам Мінскага філіяла РУП «Белпошта» Жаннай Шабекай прынялі ўдзел ва ўрачыстай лінейцы, прысвечанай Дню ведаў і свята «Першы званок».

Кіраўнік ведамства павіншаваў педагогаў, вучняў і іх бацькоў з пачаткам вучэбнага года. Школьнікам пажадаў паспяховай вучобы, добрых адзнак, з цікавасцю вучыцца і з карысцю прымяняць новыя веды. А настаўнікам і бацькам пажадаў, каб яны выгадалі і падрыхтавалі годных выхаванцаў, якімі потым будучы ганарыцца і якія праславяць нашу краіну на самым высокім узроўні.

Усім навучэнцам былі ўручаны паштовыя карткі, якія хлопцы змогуць адправіць па пошце сваім родным і сябрам.

Пасля ўрачыстай лінейкі госці наведвалі першы ў жыцці ўрок першакласнікаў і ўручылі ім памятныя падарункі. Адзін з іх — гэта кніга ад Прэзідэнта Рэспублікі Беларусь «Мая Радзіма — Беларусь».

14 верасня 2021 года Міністэрства сувязі і інфарматызацыі Рэспублікі Беларусь выпускае ў абарачэнне паштоўку з арыгінальнай паштовай маркай «30-годдзе ўтварэння Садружнасці Незалежных Дзяржаў». Дызайнер паштоўкі — Святлана Цырулік. Спецыяльнае памятнае гашэнне пройдзе на паштамце Мінска 27 верасня.

13 верасня 2021 года Міністэрства сувязі і інфарматызацыі Рэспублікі Беларусь выпускае ў абарачэнне дзве паштовыя маркі з серыі «Службовыя сабакі беларускай мйтні». Дызайнер Яўгеніі Бядонік. У дзень выпуску паштовых марак у абарачэнне на паштамце Мінска будзе праводзіцца спецыяльнае гашэнне на канверце «Першы дзень».

«МНЕ ЗАЎСЁДЫ ШАНЦАВАЛА НА ПРАЦОЎНЫЯ КАЛЕКТЫВЫ»

Начальнік АПС «Баранавічы-15» Святлана ПАЛЯКОВА — прадстаўнік дынастыі паштальёнаў. Усю сваю працоўную дзейнасць гэтай прафесіі прысвяціла яе маці — Марыя Дзмітрыеўна. Ды і малодшая сястра Наталля вырашыла пайсці па слядах маці і старэйшай сястры. Зараз яна працуе ў адным з сельскіх аддзяленняў сувязі Баранавіцкага раёна...

— Родам я з горада Баранавічы, дзе прайшло ўсё мае жыццё, — расказала Святлана Лявонцеўна. — Яшчэ дзяўчынчай часта прыбывала на пошту, дзе працавала мама, з інтарэсам назірала за тым, як працуюць маці і яе калегі. Марыла, што калі вырасту, абавязкова займуся гэтай адказнай і карыснай справай. Менавіта тады, у дзяцінстве, я цвёрда вырашыла звязаць сваё жыццё з поштай. І калі маці аб гэтым даведалася, то вельмі ўзрадавалася. Потым паштовым работнікам стала і мая родная сястра Наталля, яна маладзейшая за мяне на тры гады. І я, і сястра ў свой час скончылі Брэсцкае СПТВ № 51 сувязі — так тады называўся сучасны Брэсцкі дзяржаўны каледж сувязі.

Калі сястра паступіла ў СПТВ, я старалася дапамагчы ёй паспяхова асвоіць прафесійнае майстэрства. Ну, а мне, як вы здагадваецеся, усе неабходныя веды перадавала маці. У свой час яна дастаўляла людзям пісьмы, пенсіі, шматлікія газеты і часопісы. Гэта цяпер моладзь і людзі сярэдняга ўзросту актыўна карыстаюцца інтэрнэтам, а тады шмат чыталі перыядычных выданняў, і сумкі ў паштальёнаў былі даволі аб'ёмныя і цяжкія. Сёння, на жаль, выдавецкія ты-

ражы значна меншыя. Але я вельмі ганаруся тым, што мы з сястрой працягваем матуліну справу, падтрымліваем нашу сямейную традыцыю.

Як адзначыла Святлана Лявонцеўна, за гады работы ёй давялося працаваць у розных аддзелах. Пачынала працоўную дзейнасць у шостым Баранавіцкім АПС у якасці аператара. Потым паслядоўна падымалася па прыступках службовай дзейнасці, напрацоўвала неабходны вопыт. У 2010 годзе Святлана Палякова ўзначаліла АПС «Баранавічы-15», дарэчы, адно з найбуйнейшых і найбольш складаных у горадзе, якое абслугоўвае даволі вялікі мікра-раён, — 11 тысяч кватэр.

— Мне заўсёды шанцавала на працоўныя калектывы, —

падкрэсліла Святлана Лявонцеўна. — Усюды мяне сустракалі цёпла, дапамагалі ў рабоце. З усімі калегамі я старалася падтрымліваць добрыя зносіны, і аб усіх калектывах, дзе я працавала, у мяне засталіся толькі добрыя ўспаміны.

Не памылюся, калі скажу, што літаральна з першага працоўнага дня я пераканалася, што абрала найлепшую работу з усіх магчымых, што не памылілася ў выбары. Вы не паверыце, але я так любіла сваю работу, што выходныя дні былі для мяне існым пакараннем. Мне заўсёды хацелася хутэй пайсці на работу. Усё для мяне было цікавым, хваляючым, незвычайным. Але найбольшае задавальненне — гэта зносіны з самымі рознымі людзьмі ў працэсе работы. Дарэчы, усім маладым паштальёнам, якія прыходзілі да нас на работу, я настойліва раю з самага пачатку дзейнасці набываць вопыт зносінаў з людзьмі, умець знайсці падыход да кожнага грамадзяніна. Гэта, на мой погляд, адзін са складнікаў паспяховай работы на пошце.

Калі, напрыклад, у аддзяленне прыйшоў кліент, як той казаў, не ў добрым настроі, трэба зрабіць усё магчымае, каб згладзіць сітуацыю, і перавесці размову ў добрае рэчышча. Кожны супрацоўнік пошты павінен быць камунікатыўным, ветлівым, прыязным. І такімі якасцямі валодаюць усе работнікі аддзялення «Баранавічы-15». Большасць з іх працуюць на пошце многія гады. А яшчэ вельмі важна любіць і паважаць сваю працу. Бо далёка не ў кожнага чалавека хопіць сілы і энергіі кожны дзень пры любым надвор'і абыходзіць дзясяткі, а то і сотні жылых дамоў, дастаўляючы карэспандэнцыю альбо грошы пенсіянерам.

Па словах Святланы Лявонцеўны, калі аддзяленне, якое яна ўзначальвае, паспяхова выконвае ўсе планавыя паказчыкі, а водгукі кліентаў толькі станоўчыя, то сэрца напаўняецца радасцю за свой працоўны калектыв. Вельмі дружны і зладжаны, які неаднойчы прызнаваўся найлепшым у горадзе. Многія супрацоўнікі АПС «Баранавічы-15» не раз адзначаліся ганаровымі граматамі, падзякамі кіраўніцтва і грашовымі прэміямі. Шмат разоў узнагароджвалася і кіраўнік аддзялення. Але самая вялікая ўзнагарода для Святланы Паляковай — гэта падзяка кліента.

— Святлану Лявонцеўну я магу ахарактарызаваць як вельмі вопытнага, высокапрафесійнага работніка, які працуе ў нашай сістэме больш за 35 гадоў, — кажа **намеснік начальніка Баранавіцкага вузла сувязі Вольга БОРЫС**. — Яна валодае добрымі арганізатарскімі здольнасцямі, і ўсё гэта дае ёй магчымасць паспяхова выконваць свае службовыя абавязкі. Дадам, што яна вельмі адказная, добрасумленны, ініцыятывны чалавек, у якім можна быць упэўненым ва ўсіх без выключэння справах. Дзякуючы багатаму прафесійнаму вопыту, яна, не памылюся, з'яўляецца найлепшым настаўнікам для маладых паштальёнаў. Святлана Лявонцеўна шчодро дзеліцца вопытам з маладымі калегамі. І мы, кіраўніцтва раённага вузла сувязі, за гэта ёй вельмі ўдзячны. Цяжка нават пералічыць, колькі спецыялістаў паштовай сувязі яна падрыхтавала за мінулыя гады. У калектыве свайго паштовага аддзялення яна карыстаецца і павагай, і любоўю калег.

Фота аўтара.

«СПОРТ МЯНЕ ЗАГАРТАВАЎ»

У якасці паштальёна Вольга ЛАЎРАНЮК працуе ўсяго сем месяцаў. Але за гэты адносна невялікі тэрмін яна заслужыла сапраўдны аўтарытэт і павагу сярод работнікаў аддзялення паштовай сувязі «Большавік» у аднайменным аграгарадку Мінскага раёна, бо не толькі паспяхова выконвае свае службовыя абавязкі, але і актыўна ўдзельнічае ў грамадскім жыцці калектыву. Прымае ўдзел ва ўсіх мерапрыемствах, рэгулярна выступае ў спартыўных спаборніцтвах. А яшчэ Вольга Мікалаеўна шматдзетная маці, выхоўвае траіх дзяцей.

спорт мяне сапраўды загартаваў, працаваць паштальёнам зусім не цяжка. Нават цікава, паколькі гэтая прафесія дае мне магчымасць зносінаў з вялікай колькасцю людзей.

Па словах Вольгі Мікалаеўны, амаль з усімі сваімі калегамі па паштовым аддзяленні яна была знаёма даўно. З імі раней працавала яе маці. У большасці сваёй гэта людзі немала-

дыя, з вялікім жыццёвым і прафесійным вопытам. Сустрэлі яе ў калектыве вельмі цёпла, адносіны паміж людзьмі ў АПС «Большавік» вельмі добрыя. Калектыв — як адна сям'я. З улікам таго, што Вольга Лаўранюк працавала тут у час дэкрэтнага адпачынку, як той казаў, на добраахвотных пачатках, ніякіх прафесійных сакрэтаў на пошце для яе не было.

— Работа на пошце мяне вельмі радуе, — адзначыла Вольга Мікалаеўна. — Я заўсёды ў руху. Кожны дзень, пры любым надвор'і абыходжу свой участак. Там і прыватны сектар, і шматкватэрныя дамы. З многімі жыхарамі пазнаёмілася, наладзіла добрыя зносіны. Людзі сустракаюць ветліва, ставяцца з павагай. Тым больш што многія мяне ведаюць яшчэ з таго часу, калі я працавала ў школе.

На мой погляд, галоўнае ў жыцці — гэта сямейны дабрабыт. Па сябе ведаю, як цяжка выхоўваць траіх дзяцей. А ёсць нямала сямей, у якіх дзетак яшчэ больш. І жанчынам, які закахальніцтвам сямейнага ачага, там значна цяжэй. І трэба заўжды такіх жанчын паважаць. Ёсць у мяне і асабістае жаданне. Калі скончыцца пандэмія, у час адпачынку ўзяць дзяцей і паехаць з імі на мора. Даўно там не была...

Фота з архіва Мінскага абласнога філіяла РУП «Белпошта».

Матэрыялы падрыхтаваў Сяргей РУЧАНАЎ.

Вольга ЛАЎРАНЮК падчас працы.

З дзяцінства спорт стаў галоўным захапленнем Вольгі. Асабліва прыцягвалі дзяўчынку лёгка атлетыка і лыжныя гонкі. Імі яна актыўна займалася ў школьныя гады. Але, калі надышоў час паступаць у Беларускі дзяржаўны ўніверсітэт фізічнай культуры, перавагу Вольга аддала лёгкай атлетыцы. Па яе словах, спартыўная база ўніверсітэта дала цудоўную магчымасць актыўна трэніравацца, выступаць на розных спаборніцтвах. Атрымаўшы ў 2006 годзе дыплом выкладчыка фізічнай культуры, Вольга ўладкавалася на гэтай спецыяльнасці ў сярэднюю

школу ў родным Большавіку. І працавала там на працягу дзесяці гадоў.

— Спытаеце, як я апынулася на пошце? Нічога дзіўнага, — расказвае суразмоўніца. — Справа ў тым, што паштальёнам доўгі час працавала мая маці. А я, калі яшчэ вучылася ў школе, па меры магчымасці ёй дапамагала. Працавала і тады, калі знаходзілася ў дэкрэтным адпачынку. Потым я проста пайшла працаваць на яе месца. Дарэчы, калі ўжо заставалася нядоўга да пенсіі, бабулі дапамагаў і мой старэйшы сын Аляксандр. Зараз яму споўнілася 17 гадоў, хлопчык наву-

чаецца ў паліграфічным каледжы. Сярэдняму — Максіму — пяць, і ён марыць стаць аўтагоншчыкам. Але замест гоначнага баліда ён зараз ганяе па родным Большавіку на веласіпедзе. Малодшая дачка Вікторыя нарадзілася ў 2018 годзе, у яе, як вы разумееце, пакуль ніякіх захапленняў няма.

Чэсна скажу, на пошце працаваць значна лягчэй у параўнанні са школай. Там, бывала, даводзілася праводзіць па 6-8 урокаў у дзень, ды яшчэ і пазакласная работа. А гэта, паверце, даволі цяжка, нават для такога натрэніраванага чалавека, як я. Але з улікам таго, што

Пераможца спартыўных спаборніцтваў.